

KORDNIK KORRAST
MÖÖDUNUD LINNUFARV

POOD, LIHTSALT POOD.

ANITINE
MAANTEE-
PILK.

ANTS

MART.

TEDA MA
EI TUNNE.

HÄBITUSE TIPP
MUKI.

EEDI EHK
EDUARD.

1

Seda, et vananaistesuvi nii soe tuleb, ei osanud Pärakülas ka teadjamad etteennustajad oodata. Teisalt aga, mis võiski kellelgi selle vastu olla.

Sooja ilma puhul kogunes parv mehepoegi pärast tööd võpsikusse, kuiva mätta peale palgapäevajärgset õlut või/ja portveini nautima ning turakat taguma.

“Täna on sinu kord!”

“Ei ole! Mina olin juba üleeile!”

“Hea küll, Ants, kurat, valve!”

Pahase porinaga pistis torssis näo ja punase ninaga tegelinski põõsa vahelt pea välja ning jäi teiste õlle või/ja portveini kulistamise saatel pingsalt maanteed jälgima. Sest mine seda kordnik Korda tea.

Kordnik Kord oli aga samal ajalt teises linna otsas teise poe taga võpsikus ja valvas ühiskondlikku korda. Ta oli seal passinud juba paar tundi ning pidi oma pahameeleks tunnistama, et andmed pärastpalgapäevase pummelungi toimumise koha kohta olid füüsiliselt ja moraalselt vananenud. Pahaselt vaatas Kord taevasse, järele rändlindudele, kes olid ta auto katuse ja kapoti kaitsevärvi hallikasvalgeks kakanud. Siis pani ta silmad kinni, hingas sügavalt sisse, luges kümneni ning... jäi tukkuma, nähes unes linnapea tüdart Meerit ja palgakõrgendust.

Meeri unistas ajast, mil ta uuesti bikiinide väel mere vahustest lainetest välja saab joosta ja muidugi poistest: “Äkki Ervin? Ei, Karl oleks parem. Aga Juhan oskab nii-ii nunnult laulda!” ega kuulnudki ema seksuaalõpetlikku monoloogi teemal “Mida peab tegema ühe korraliku linnapea tütar, et enne abiellumist mõne tähtsa nina võsukesega mitte rasestuda?”. Mille peale tütar mõtles: “Kuid Valter on voodis tõesti hea!” Mille peale ema omakorda mõtles: “Kui papa seda ainult teaks!”

Linnapea seisis oma kabinetis laua peal taburetil ja kirjutas arveid lakke. See oli ta ammune hobi. Iga aasta lõpul oli lagi täitesulepea tindist üsnagi sinine. Alles pärast aastalõpuaruandeid värviti lagi pidulikult uuesti valgeks.

Kuid vaatamata lemmiktegevusele ja ilusale ilmale polnud linnapea süda rahulik. “Kuradi poisid!” sisistas ta omaette. Põhjuseks oli hommikuks linnavalitsuse seinale tekkinud graffiti “LINNAPEA ON JOBU!” ja selle alla nagu kinnituseks joonistatud imposantne punase otsaga mehetunnus. “Kuradi poisid!” sisistas linnapea taas ning lisas lakke veel ühe ilusa nulli.

Poisid istusid neljakesi Vana Seniilse Skaudijuhi aias õunapuu otsas, nosisid magusaid kuldrenette ning sirvisid pihta pandud pornoajakirja, endal silmad põlemas.

“Vaata!”

“Ööh!”

“Jee-jee!” Ning nende pühendumisest andis aimu mööda lõuga alla voolav ila. “Ehh!” ütles lõpuks neist kõige “elukogenum”. “See pole midagi! Vaat` kui...” ja sellele järgnes üsna põhjanev loeng seksuaalfantaasiatest.

“Aaaa!” imetlesid teised.

“Jaa-jaa!” ütles loengupidaja.

Umbes samal ajal arvas Vana Seniilne Skaudijuht, et õunasse tuleks lõpuks millegi kohutavaga üllatada. Keeranud kokku lahuse tubakast, ammoniaagist, seebikivilahusest ning keedusoolast, laadis ta (isegi teadmata, miks) selle pritsi paaki ning suundus maja taha õunaaeda.

Lahusel oli äraarvamatu mõju. Kõigepealt kukkusid puu otsast alla lehed ja õunad, ka ussitamata. Siis pornoajakiri. Seejärel neli sinise näoga ja õhku ahmivat poissi, kes õunavaklade kombel aiaaugu poole roomasid. Vana Seniilne Skaudijuht sügas seda pilti nähes lõuga ning mõtles, et peaks bioloogiaõpetaja Lupsiga nõu pidama. Siis karjatas ta paar korda mõtliku näoga: “Asimuut! Asimuut!”, tõstis vasaku käe skauditervituseks ning läks ja andis toanurgas seisvale karutopisele naha peale. Ise teadmata, miks.

Mööda metsa kõndis mees ning sügisesed päikesekiired kuldasid ta kiilaspead. Aeg-ajalt ta kummardus ja korjas korvi ussitatud söögiseeni, seejuures midagi pühalikult pobisedes. Näiteks suurepärase ussitatud

männi-kivipuraviku puhul: “Boletus pinophilus!” Ja mahlaste vakladega kaetud männiriisika puhul: “Lactarius rufus!” Kõik väljaõeldu võis küll kõlada võõrkeelse nilbusena, aga polnud seda teps mitte. Ning ussitanud seeni korjas mees seepärast, et arvas prillid kodus laua peal olevat. Mis aga oli tegelikult vale, sest prillid olid ilusasti karbis selle jope taskus, mille seljale olid pahad poisid helendava markeriga kritseldanud “OLEN LOLL JA OTSIN NAIST!” ja jope ise mehel seljas. Bioloogiaõpetaja Lups oli juba kord selline, hajameelne.

See aga ei takistanud teda madala palga eest koolis töötamast, kus ta oli võimeline asendama vajadusel ka ajaloo, matemaatika, keemia, inglise keele, füüsika, laulmise, joonestamise ning äärmisel juhul tööõpetuse ja kehalise kasvatusõpetajat. Lups oli poissmees ja palju ta äraelamiseks ei vajanud.

Leidnud enda ees raiesmiku, istus Lups kännu peale, võttis jope küljetaskust ajalehe sisse keeratud võileivanutsaku ning asus pruukosti võtma.

Tulnukatel planeedilt JX 3+4 (see on kokkuleppeline kood) oli jama navigatsiooniseadmetega.

“Ma ju ütlesin ju sulle, et vahetame selle romu uuema vastu! Nüüd ongi jama käes!” “Eeeh,” oskas teine enda õigustuseks vastata.

“Äkki teeme vahemaandumise sellel sinisel planeedil ning küsime õiget suunda? Nanoteatmiku põhjal elavad seal arukad olendid.”